

РЕШЕНИЕ

№ 2498

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11754** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на Ф. А., ЛНЧ-[ЕГН], гражданка на Руската Федерация, търсеща закрила в Република България, и като законен представител на непълнолетния Д. А., ЛНЧ-[ЕИК], с предоставен хуманитарен статут в Република България, срещу заповед № ЗСПД/Д-С-КС/8143 от 02.11.2021 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" /ДСП/ – К. село.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон и правото на ЕС. Твърди се, че нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 13.12.2011 г. и Директива № 2011/95/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13.12.2011 г., които имат директен ефект за България като държава членка. Изложени са и аргументи за немотивираност на оспорения акт доколкото в същия е посочено единствено, че не е представен документ, като не става ясно какъв е исканият документ и какво отношение има към производството. Наред с това жалбоподателят се позовава на Договор между Република България и Руската федерация за социална сигурност, обнародван в ДВ бр. 54 от 2020 г., в сила от 20.06.2020 г. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Ответникът - директор на дирекция "Социално подпомагане" К. село, в съдебно заседание чрез юрк. Я., оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и моли да

бъде потвърдена заповедта. Според ответника заповедта е издадена при спазване на чл. 5 от ППЗСПД, като жалбоподателят е не е подал в срок изисканите с уведомително писмо документи, поради което законосъобразно е отказана помощта. Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата. Административен съд София - град, Трето отделение, 75-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление - декларация от 13.10.2021 г. на Ф. А., ЛНЧ-[ЕГН], търсеща закрила в Република България, и като законен представител на непълнолетния Д. А., ЛНЧ-100322554, с предоставен хуманитарен статут в Република България, с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас. Към заявлението е приложена служебна бележка удостоверяваща, че Д. А., ЛНЧ: [ЕГН], е редовен ученик в НСУ „С.“ е завършил успешно 7-ми клас и след прием за 8-ми клас е записан в 73 СУ „В. Г.“. Представена е и регистрационна карта на чужденец №[ЕИК], на когото е образувано производство по разглеждане на молба за международна закрила, издадена на Ф. А. от Агенция за бежанците към МС /л. 15/. В същата е отбелязано, че лицето има право да остане на територията на Република България на основание чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. С административната преписка е представено и решение № 2810 от 31.08.2021 г. на зам. председателя на Държавна агенция за бежанците, съгласно което на Д. А. е предоставен хуманитарен статут в Република България. Налично по делото е и уведомително писмо връчено на жалбоподателката на 18.10.2021 г., с което на същата е указано, че в 14-дневен срок следва да представи документ за самоличност. Във връзка с подаденото заявление е издадена и оспорената Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/8143 от 02.11.2021 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" /ДСП/ – К. село, с която на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД във вр. с чл. 10б от ЗСПД, на Ф. А. е отказана еднократна помощ за ученици, записани в осми клас. Актът е мотивиран с разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ППЗСПД – непредставен документ в дадения 14-дневен срок. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 04.11.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното: По допустимостта: Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията. В проведеното административно производство е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, като неправилно е приложена и

материалноправната разпоредба на чл. 3, т. 5 ЗСПД. В случая отказът за отпускане на помощта по чл. 10б от ЗСПД е мотивиран с непредставяне на документи в 14-дневен срок. На л. 13 от делото е наличен формуляр, попълнен от социален работник – М. Лакова, в който като основание за отказ е посочено – непредставяне на документ за постоянно пребиваване във връзка с чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, обвързват същата по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл. 29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по § 1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

За да прецени дали жалбоподателката е носителка на право на социални помощи, административният орган е следвало обсъди представените в хода на производството писмени доказателства и в случай, че не ги кредитира – да изложи мотиви за това. Страните не спорят, че по отношение на жалбоподателката е образувано производство по разглеждане на молба за международна закрила и е издадена регистрационна карта на чужденец №[ЕИК] от Агенция за бежанците към МС /л. 15/. Настоящият състав намира, че в случая по отношение на жалбоподателката следва да бъде съобразена и нормата на чл. 29, ал. 1, т. 1-8 от ЗУБ уреждаща правата чужденците, търсещи международна закрила, по време на производството. Алинея 1, т. 1 от цитирата разпоредба предвижда, че по време на производството чужденецът има право: да остане на територията на Република България, а според т. 4 има право на социално подпомагане по реда и в размера, определени за българските граждани.

В настоящата хипотеза следва да бъде взето предвид, че на непълнолетното дете - Д. А. е предоставен хуманитарен статут. Хуманитарният статут представлява международна закрила. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза на

предоставена международна закрила /хуманитарен статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл. 32, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. В ЗУБ, който е специален закон по отношение на бежанците, няма ограничения в правата на достъп до социалната система, освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ и няма уредба по отношение на тези лица според чл. 3, т. 5 ЗСПД, но пък същата разпоредба не е окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

При анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСПД и на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Ф. А. за отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № ЗСПД/Д-С-КС/8143 от 02.11.2021 г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" /ДСП/ – К. село.

ИЗПРАЩА преписката на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: